

1841

20. Dec. 1890: 1. Beh. af Lovf. om Alderdomsforførgelse for ubemidlede.

1842

sine Ord, efter, vil han se, at han er gaaet ud fra, at det kan i det højeste blive $\frac{1}{2}$ Mill. over disse 5 Mill., som kommer ind (Modsigelse). Ja, lad det ogsaa være $\frac{1}{4}$ Mill. eller $\frac{1}{2}$ Mill. mere. Naar det skal samles sammen, saa have vi om tyve Aar liggende 10 Mill. Kr., og saa have vi altsaa saameget omtrent, som der her vilde samles i eet Aar, og det vil kunne bruges i eet Aar, og derpaa kunne vi igen samle i tyve Aar til det næste Aars Understøttelser. Jeg tror ikke, det vil hjælpe, selv om vi lægge Formue- og Vejlighedsstatten til, og vi vide jo, at der under de nuværende Forhold ingen Sandsynlighed er for at saa den gennemført. Nej, naar vi nu slippe Olfattatten uden at anvende den til Alderdomsforførgelsen, er det sikkert nok, at vi for lang Tid kunne opgave Tanken om en Alderdomsforførgelse. Der er Medlemmer fra den anden Side, fra det ærede Højreparti som i denne Retning ogsaa ere enige i, hvad jeg her siger. Jeg havde ventet, at vedkommende Medlemmer havde taget Ordet i Dag, men det kan jo ganske vist være, at det maatte ikke al Tid er saa fornøjeligt, at bryde ud af en saa tæt sluttet Ring, som i denne Sag omfatter saa mange nyforbundne, thi ellers hørte vi, den Gang Oloven var for til 1ste Behandling, det ærede Medlem fra Vesterby (N. Andersen) udtalte, at „den naturligte og for mig mest tilfredsstillende Maade at disponere over disse Midler, der ville indkomme — altsaa efter at Olfattatten er vedtaget — er at anvende den til sociale Formaaals Fremme, og da i første Række til en saa velsignelsesrig Foranstaltning, som det vilde være, om man paa en fyldebyggende Maade kunde løse Spørgsmaalet om en Alderdomsforførgelse“. Det ærede Medlem fra Næstved (Hammerich) udtalte noget lignende, at der i alt Fald ikke kunde forlanges noget mere demokratisk, naar de Beløb, der indkom, allesammen kunde bruges til sociale Reforme. Det forekommer mig, at det er klart udtalt, og det synes mig, at Stillingen den Gang var saaledes, at det ærede Medlem af Højre opfattede, eller dog i hvert Fald syntes at opfatte dette Spørgsmaal saaledes, men i dette Tilfælde ere de gaaede bort derfra. Der er mange Medlemmer af Venstre, som ogsaa ofte varmt og sikkert følt ude paa Landet have talt om, hvordan det, der

er den største Byrde, der hviler paa Fattigdommen, er de gamle Dage, der komme, den Tid, da Mand og Kone ikke mere kunne holde Nøden fra Huse med det daglige Arbejde, den Tid, da de — hvis de ikke have Børn, der kunne slide for dem, og hvor mange have det, de fleste have nok med sig selv — have at væle imellem Sult eller at komme ind under Fattigvæsenet. Jeg tror, at enhver, der har haft lidt med Kommunerforhold at gøre, kender til, at saa snart der er Tale om Uddelingen af smaa usle Begater paa 5 eller 10 Kr., saa viser det sig, hvad der har gemt sig rundt omkring i Bagtuer og paa Tagkamre — en Nød, der er saa stor, at vi andre, der bo paa Solsiden, ikke have noget Begreb om den. En Del Medlemmer have sikkert dybt følt og alvorlig talt om denne Sag for, men de holde sig nu tilbage og tie, eller slutte sig fuldstændig til de ærede Ordførere, de have haft i de ærede Medlemmer fra Præsto (Bojsen) og fra Mors (C. Ravn). Efter deres Udtalelser og Vøster om, at denne Sag skal komme ind i et Udvalg og saa Lov til at ligge der i denne Samling, indtil Olfattens Midler ere forbrugte og baandlagte, efter disse Udtalelser ses det altsaa, at der efter Forhandlingerne i Dag for Tiden ikke er noget Haab om, at denne Sag vil blive taget op, og intet Haab om, at man vil forsøge paa at løse denne Opgave. Efter min Mening ligger Arbejdet saa klart, at der ikke skal meget Held og Lykke til for at gennemføre denne Sag paa det Grundlag, som her foreligger, men i Stedet for møder den kun Skulde og fuldstændig Afvisning.

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Viborg Amts 5te Valgkreds (N. Nielsen) har Ordet.

N. Nielsen: Jeg frasalder Ordet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Hørup): Jeg har kun nogle saa Bemærkninger at gøre til den ærede Indenrigsministers Udtalelser. De Indvendinger, han gjorde, tillægger jeg egentlig ikke nogen stor Vægt; det er muligt, at den ærede Minister har Ret i, at den almindelige Livsfor sikringsanstalt modtager et større Antal Tegninger end det, jeg angav, fordi han regner Over-